

## Prædiken til Påskedag (Den tyske menighed i Løgumkloster og Højer) Joh. 20, 1-18)

*Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min*

*Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende. Johannesevangeliet 20,1-18*

Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham, som Jesus elskede, og siger til dem: ”De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham”. Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han, som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen.

Den opstandne Jesus og Maria Magdalene  
Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjede hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: ”Kvinde, hvorfor græder du?” Hun svarede: ”De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham”. Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: ”Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du

efter?” Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: ”Maria!” Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: ”Rabbuni!” – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: ”Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud”. Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: ”Jeg har set Herren,” og at han havde sagt dette til hende.

”Han er her ikke” - Maria fra Magdala

Kære menighed denne påskemorgen, Et mødested og et tidspunkt er aftalt, alle er der, det kan begynde, alle er mødt op, bortset fra én. Én stol er stadig tom.

Om det drejer sig om en medarbejdersamtale, et arbejds møde eller sammenkomster i menigheden eller i en frivillig forening (en forening i det tyske mindretal f.eks.: ”Sozialdienst”). Alle er der, bortset fra én. Vente, ringe op ...

”At komme til tiden har aldrig været hans stærke side”, kan man høre de første stemmer komme op med. Erfaringen her i Nordslesvig har lært mig, at præcision og at komme til tiden her altid er skubbet frem: Når man har aftalt en tid, så er alle allerede til stede et kvarters tid inden. Hvad har han så gang i? Herren. Ja, han er her ikke endnu. Men endnu ikke opstanden.

Der findes en bog, hvor man kan læse

om 111 ting, som en evangelisk præst ikke burde sige. Et eksempel er: En præst, som ikke er kommet til et fødselsdagsbesøg: Han burde ikke sige: ”Jeg ville gerne have lykønsket Dem i går, men De var jo ikke til søndagsgudstjenesten”.

Apropos ikke at være der. Der er én, der mangler: Præsten betragter andægtigt sin julepyntede krybbe. Pludselig opdager han, at Josef-figuren mangler. I går var den der. Næste dag er også Maria forsvundet. Ved krybben står et brev med følgende meddelelse: ”Kære Jesusbarn. Hvis jeg ikke får en cykel i år, så ser du aldrig dine forældre igen”.

Ikke at være der. Kære menighed, hvorfor fortæller jeg jer om at komme for sent, om mennesker, som ikke er til stede på det rette sted og på det rette tidspunkt?

Påskefortællingen, som vi hører i Johannesevangeliet, begynder med denne sætning: Han er der ikke. Eller, som det står i Bibelen: ”De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham” (Joh 20, 13).

Han er der ikke.

Kærlighedstjenesten for en afdød, har hun begivet sig så tidligt af sted. Sikken forfærdelse: Man har ikke kun taget den levende fra vennerne og familien, men også den afdøde og dermed chancen for at sige farvel på en værdig måde og give dem et sted for erindringer.

Han er her ikke.

Det, jeg lige har prøvet at beskrive mere eller mindre vittigt, får på én gang en helt

anden mening. Ja, når en person kommer for sent, er det irriterende, men det er til at holde ud. Marias sætning har en hel anden kvalitet.

Han er her ikke.

En sætning i forbindelse med mennesker, som vi undværer. Nej, de er her ikke mere. Flyttet. Huset solgt. Pludselig var hun der ikke mere. Hun er i Amerika nu.

Demens bringer mennesker, som er der endnu, bort. Han er her ikke mere. Og vi ved, hvor svært det kan være for pårørende. Mennesker, der dagdrømmer, hører det måske meget. Du er her jo slet ikke. Altid i gang med at tænke. At være der uden at være der. For øvrigt: Elevens høje kunst: Af og til at lukke af. Og snyde læreren: Jeg er der, selv om jeg egentlig slet ikke er der – åndeligt. Forelskede siger sådanne ord til hinanden. Jeg ønsker, du ville være der. Og du er ikke her. Mors stemme, også fars: ”Jeg er ikke borte, jeg er her, jeg var bare nede i køkkenet”. ”Alt er i orden”. Og nogle gange er det bamsen, som kan være så god som mor og far. Den samme stemme bare tredive, fyrre år senere. Hører sig selv sige: Du er her ikke.

Hvor livet fører os mennesker fra hinanden. Familier, børn og forældre. Og så døden. Og hvor jeg savner dig: Stolen, du sad på, forbliver tom. En sætning fra Bibelens midte. Mellem død og opstandelse. Som findes igen i mange situationer i livet: Han er her ikke. En sætning, som egentlig bringer skuffelse med sig. Jeg havde virkelig håbet på dig.

Men sommetider er det også ment således: Et held, at han ikke er her. Det findes også, når man går hinanden på nerverne. Så er jeg glad for, at han ikke er her. For når det er sådan, er atmosfæren altid så anspændt.

I påskehistorien begynder Maria, som selvfølgelig ikke kan forstå, hvad der er sket, at forklare det. Ja, sådan gør vi jo også, vi søger efter forklaringer – med hovedet. Liget - stjålet.

Og for det første løber hun væk, henter hjælp – Petrus og andre, fortæller evangelisten. Og så står hun foran den åbne grav. Og græder. To engle: Kvinde, hvorfor græder du? Og de spørger ikke som i et musikhit: Sig mig, græder du, eller er det regnen, som drypper fra din næse. Nej, de lægger mærke til, at hun er dybt rystet. Men sin sorg forstår hun slet intet. Kan ikke se gennem sløret af sine tårer.

Og så tror hun, at hun taler med gartneren. Gartneren, hvorfor egentlig en gartner? Og så er det alligevel ikke gartneren. En slags forvekslingskomedie i Bibelen. En forveksling, som engang også er sket for en præst: En ældre dame ringer til præsten, han skal komme med det samme på grund af et dødsfald i familien. Da han kommer, ligger den tolv år gammel gravhund død i en kiste. Damen ønsker sig en begravelse for hendes yndling. Præsten er forarget: ”Hvad? Skal vi nu også begrave husdyr! Jeg er menneskenes hyrde og ikke dyrenes. Det kommer af princip ikke i betragtning”. ”Det er en skam”, mener damen, ”så skal jeg nok give mine 5.000 Euro til den Katolske Kirke”. ”Men gode dame”, udbryder præsten så: ”Hvorfor har De ikke sagt med det samme,

at Deres afdøde yndling var evangelisk?”

Men ikke kun i den Evangeliske Kirke har vi behov for penge: Hvor-dan lyder yndlingsverset af alle (kristne) begravelsesforretninger: (Phil 1, 21): ”Thi for mig er livet Kristus, og døden en vinding”.

Og Maria bemærker, efter at hun er blevet tiltalt af ham, at det ikke er gartneren, nej, det er hendes herre Jesus. Og så – hun genkender ham med det samme! ”Rabbuni, min mester.”

Graven er tom – men han er her. Opstandelsens mirakel. Ikke til at beskrive med menneskelige normer. Og Maria, som trods alt forstår. Og hun får til opgave at fortælle derom, ikke at holde det for sig selv.

Herren er opstanden – Han er sandelig opstanden.

At vide jeg kan begynde på ny, helt ny !!. En ny begyndelse. Atter og atter fortæller Bibelen derom: En ny begyndelse, som er mulig. Imod al verdens sørgmodighed. Imod alt, hvad den formentlig reelt er.

Derom fortæller Páskeevangeliet. Hvor man, når man i det ene øjeblik ikke tænker, at det andet stadig kommer, alligevel håber: at mørkeden ikke er mørk, tomheden ikke tom, og døden ikke bliver død. Og Herren er ikke forsvundet. Nei, han er her !

Inden jeg slutter: Forhåbentlig har I det nu ikke som manden, der kommer for sent til gudstjenesten og dumper ind midt i prædiken. Efter at han stille har fundet sig en

Redaktion  
Valgmenighedspræst  
Margrethe Dahlerup Koch  
Egevej 4  
6950 Ringkøbing  
mdkoch@mail.dk

Sognepræst  
Søren Jensen  
Byløkken 27  
8240 Risskov  
sjen@km.dk

Søndagslæsning  
udkommer hver uge på  
[www.grundtvig.dk](http://www.grundtvig.dk)  
– hvor man også  
kan tilmelde sig  
elektronisk nyhedsbrev  
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum  
Farvergade 27  
1463 København K  
Telefon 3373 2800  
vartov@vartov.dk

plads, hvisker han til sin sidemand: ”Hvor længe har præsten snakket? Han hvisker tilbage: ”Måske et kvarters tid” - ”Og hvad snakker han om?” - ”Det har han ikke sagt endnu ...”.

Forhåbentligt har jeg sagt det: Det handler om en sætning, som har forvandlet sig: Fra ”Han er der ikke” til ”Han er der”.

Kristus er opstanden.

Han er der, selv om du ikke kan begribe det. Det er det, vi hører til påske igen og igen. Han er der, en ny begyndelse for dig og for mig. Altid kan vi opstå - med Vorherre.

Kristus siger: Jeg er hos jer til verdens ende. Han er her!

Amen

## **Senior Matthias Alpen**

*Nordschleswigsche Gemeinde (Den tyske menighed i Løgumkloster og Højer)*

[www.kirche.dk](http://www.kirche.dk)